

KLAGANDE

Per Nilsson, 19630824-9033

MOTPART

Polismyndigheten

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Uppsalas dom den 7 december 2021
i mål nr 2130-21, se bilaga A

SAKEN

Tillstånd att inneha vapen

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten bifaller överklagandet och ändrar förvaltningsrättens dom
och Polismyndighetens beslut och beviljar Per Nilsson det sökta
tillståndet för skjutvapen.

YRKANDEN M.M.

Per Nilsson yrkar att han ska beviljas tillstånd att inneha ett skjutvapen för minnesändamål och för fram bl.a. följande. Det är uppenbart att lagstiftaren har valt att behandla illegala vapen på samma sätt som legala vapen i fråga om tillstånd till innehav av minnesvapen. De allmänna råden i Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen (RPSFS 2009:13, FAP 551-3) saknar lagstöd i denna del. Han ifrågasätter inte att syftet med lagstiftningen är att förhindra att illegala vapen är i omlopp och används i brottslig verksamhet. Det måste dock råda sunt förnuft i bedömningarna. Vapnet är i allt väsentligt ett vapen men i praktiken totalt oanvändbart. Det har pluggats och det går endast att få tag i ammunition om sådan specialtillverkas. Vapnet kan alltså hanteras hur som helst utan att det finns risk för olyckshändelser eller att det missbrukas. Det har gått i arv i flera generationer och han ärvde det av sin far som dessutom sköt sin första älg med det. Vapnets affektionsvärde är omätbart för honom. Han har inte heller känt till att fadern innehade vapnet utan tillstånd.

Till styrkande av vapnets affektionsvärde har Per Nilsson bifogat ett yttrande från en person som har varit med i samma jaktlag som hans far. Av yttrandet framgår bl.a. att vapnet har funnits i Per Nilssons släkt sedan 1800-talet.

Polismyndigheten anser att överklagandet ska avslås och för fram bl.a. följande. Vapenlagstiftningen bygger på tanken att det finns behov av en sträng kontroll av innehav och bruk av skjutvapen och ammunition. Huvudsyftet med en sådan kontroll är att motverka missbruk av skjutvapen och att i möjligaste mån förhindra olyckshändelser i samband med hanteringen av sådana vapen. Av särskild betydelse är självfallet strävan att förhindra att vapen används i brottslig verksamhet. Trots att det aktuella vapnet har gjorts permanent obrukbart är det definitionsmässigt ett illegalt vapen. Vapenlagen (1996:67) har karaktär av skyddslagstiftning och såväl

förarbeten som Rikspolisstyrelsens allmänna råd talar för att utgångspunkten är att sådana vapen inte ska vara i omlopp.

Det finns dock inte något absolut hinder mot att meddela tillstånd att inneha ett illegalt vapen. Utgångspunkten för prövningen är om de skäl som Per Nilsson har fört fram i fråga om att vapnet har ett stort affektionsvärde för honom är av sådan styrka att tillstånd ska meddelas. Bedömningen ska göras mot bakgrund av att tillståndsgivningen är mycket restriktiv för illegala vapen för minnesändamål. Det som Per Nilsson har fört fram om affektionsvärdet medför inte att han kan beviljas tillstånd att inneha det aktuella vapnet.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Det vapen som Per Nilsson söker tillstånd för har han ärvt efter sin far som saknade tillstånd att inneha det. Det är därför fråga om ett illegalt vapen. Det är utrett att det har gjorts varaktigt obrukbart.

Tillstånd att inneha skjutvapen, som huvudsakligen har prydnads- eller särskilt affektionsvärde, för andra ändamål än skjutning, får meddelas endast om vapnet görs varaktigt obrukbart (2 kap. 5 a § vapenlagen). Bestämmelsen fördes in i vapenlagen år 2000 och innebar, genom kravet på att vapnet görs varaktigt obrukbart, en skärpning i förhållande till tidigare lagstiftning.

Av förarbetena till skärpningen av vapenlagstiftningen framgår att behovet av att inneha skjutvapen till prydnad eller minne framstår som mindre framträdande jämfört med de flesta andra ändamål för vilka tillstånd kan beviljas, exempelvis jakt eller målskytte. Det finns mot den bakgrunden anledning att vara mer restriktiv i fråga om tillstånd till innehav av prydnads- och minnesvapen (prop. 1999/2000:27 s. 36).

I 14 kap. Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen anges som allmänt råd att tillstånd till innehav av s.k. svarta vapen inte bör meddelas för minnes- eller prydnadsändamål.

Kammarrätten gör följande bedömning.

Frågan i målet är inledningsvis om tillstånd att inneha ett illegalt vapen kan ges för ändamålet minne. Av förarbetsuttalandena framgår att lagstiftaren har en restriktiv syn på innehav av vapen för minnesändamål. Detta gäller särskilt om det är fråga om ett illegalt vapen. Något uttryckligt hinder mot att meddela tillstånd till innehav av ett illegalt vapen för minnesändamål finns dock inte. Rikspolisstyrelsens allmänna råd är inte heller rättsligt bindande. Kammarrätten anser att en restriktiv bedömning bör göras av en sökandes behov av ett illegalt vapen, särskilt om syftet är att inneha ett sådant vapen till prydnad eller minne.

Nästa fråga är om vapnet har ett sådant affektionsvärde för Per Nilsson att han kan beviljas det sökta tillståndet. I förarbetena till den tidigare vapenlagen anges bl.a. följande i fråga om bedömningen av ett vapens affektionsvärde. Prövningen ska i första hand inte gälla vapnets beskaffenhet utan ägarens relation till vapnet. Har det förvärvats genom arv och varit i arvlåtarens ägo under lång tid eller av denne t.ex. vunnits som tävlingspris, bör normalt tillstånd lämnas (prop. 1981/82:1 s. 46). Stor betydelse ska tillmätas sökandens uppfattning om affektionsvärdet för honom. Sökandens blotta påstående att sådant värde föreligger kan givetvis inte godtas. Han måste ange omständigheterna som enligt hans mening innebär att vapnet har ett affektionsvärde (prop. 1990/91:130 s. 57).

Av utredningen framgår att Per Nilsson har ärvt det aktuella vapnet efter sin far. Han har även fört fram att vapnet har ärvts i flera generationer i familjen och att hans far sköt sin första älg med det. Kammarrätten anser att det som

har kommit fram i fråga om vapnets affektionsvärde för Per Nilsson är tillräckligt för att han ska beviljas det sökta tillståndet.

Överklagandet ska därför bifallas på så sätt att Per Nilsson ska beviljas det sökta tillståndet.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

Christian Groth
lagman
ordförande

Erik Hjulström
kammarrättsråd
referent

Johanna Cervin-Ellqvist
tf. assessor

Hanna Vikström Deemus
föredragande jurist

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I UPPSALA**

DOM
2021-12-07
Meddelad i Uppsala

Mål nr
2130-21

KLAGANDE

Per Nilsson, 19630824-9033
Läby Vadbacka 30
755 92 Uppsala

MOTPART

Polismyndigheten

ÖVERKLAGAT BESLUT

Polismyndighetens beslut den 1 mars 2021, bilaga 1

SAKEN

Ansökan om tillstånd enligt vapenlagen (1996:67) och vapenförordningen (1996:70)

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten bifaller överklagandet delvis och förklarar att Per Nilsson ska beviljas tillstånd att inneha salongsgevär från Husqvarna för avlivning av fällfångade djur. Handlingarna i målet i denna del lämnas över till Polismyndigheten för vidare handläggning.

Förvaltningsrätten avslår överklagandet i övrigt.

Dok.Id 400006

Postadress
Box 1853
751 48 Uppsala

Besöksadress
Smedsgränd 22

Telefon
018-431 63 00
E-post: forvaltningsratteni uppsala@dom.se
www.forvaltningsratteni uppsala.domstol.se

Telefax

Expeditionstid
måndag–fredag
08:00–15:00

BAKGRUND OCH YRKANDEN M.M.

Polismyndigheten beslutade den 1 mars 2021 att avslå Per Nilssons ansökan om vapeninnehav gällande salongsgevär och minnesvapen. Skälen för beslutet framgår av bilaga 1.

Per Nilsson yrkar att han beviljas ansökta tillstånd beslutet och anför bl.a. följande. När det gäller salongsgeväret gäller behovet fällfångat levande vilt. Skydds jakt av fällfångat levande vilt har bedrivits av hans far. I och med hans fars bortgång tog han över ansvaret. På grund av avsaknad av licens för salongsvapnet har jakten dock inte kunnat återupptas. Avslaget grundar sig på att han inte bedriver jakt med salongsvapnet. Detta är märkligt då i princip alla ansökningar om tillstånd för denna vapentyp måste avslås, ty utan ett lämpligt vapen att avliva vilt går det inte att bedriva jakt. Uttalandet i RPSFS 2009:13 där det anges att den som bedriver fångstverksamhet i viss omfattning och som inte har ett lämpligt skjutvapen för avlivning kan ges tillstånd att inneha vapentypen. Uttalandet är orimligt och sannolikt en feltolkning av hur gällande regler ska handläggas. I förarbeten till nuvarande vapenlag (prop. 1999/2000:27) ställs inga krav på att jakten ska bedrivas i viss omfattning. Han är registrerad som jaktansvarig på markerna och det går därmed att säga att han inlett jakten, utan att han rent praktiskt kunnat göra detta. Vid tiden för ansökan var snödjupet över en meter och då pågår ingen jakt. Han har tillsammans med sin far satt ut fällor och ibland även vittjat dem med honom.

När det gäller minnesvapnet är det tillverkat år 1873. I RPSFS 2009:13 anges att tillstånd för minnesändamål inte bör beviljas till innehav av s.k. svarta vapen. Undantaget skulle vara om en arvtagare ämnar använda vapnet som bruksföremål. I prop. 1999/2000:27 anges att minnesvapen ska göras permanent obrukbara för att tillstånd ska kunna meddelas. Det står ingenting om andra regler gäller för s.k. svarta vapen. De allmänna råden i RPSFS

2009:13 saknar lagstöd i denna del. Ansökt vapen är pluggat och har gjorts permanent obrukbart varför det inte kan finnas någon efterfrågan på vapnet i illegalt syfte. Polismyndigheten har hänvisat till Kammarrätten i Sundsvalls dom i mål nr 2958-09. Domen saknar dock relevans för målet då den ansökan rörde tillstånd att överta ett svartvapen för att ingå i en vapensamling.

Polismyndigheten bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande. När det gäller salongsgeväret ges tillstånd endast vid behov av avlivning av fälfångade djur. Per Nilssons ansökan gäller tillstånd för det ändamål som anges i bestämmelsen. Frågan är därför, som Per Nilsson själv anför, om han kan anses ha behov av ett sådant vapen. Vad gäller den frågan hänvisas till vad som framgår i det överklagade beslutet. När det gäller minnesvapnet gäller det tillstånd för ett illegalt vapen. Vad gäller sådana vapen framgår i förarbeten att tillstånd att inneha ett illegalt vapen för att kunna minnas en person inte är lämpligt (SOU 1998:44 s 147). Detta gäller oavsett om det är omöjligt för andra att använda aktuellt vapen för illegala syften.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Rättslig reglering m.m.

Tillämpliga bestämmelser framgår av bilaga 1. Därtill kan följande tilläggas.

Enligt 2 kap. 5 a § vapenlagen får tillstånd att inneha skjutvapen, som huvudsakligen har prydnads- eller särskilt affektionsvärde, för andra ändamål än skjutning, meddelas endast om vapnet görs varaktigt obrukbart. Trots detta får tillstånd meddelas om det finns särskilda skäl för att vapnet skall få behållas i brukbart skick.

Av förarbetena till vapenlagen framgår att det övergripande syftet bakom reglerna är att undvika att det ska finnas tillstånd till andra skjutvapen än sådana som det finns ett reellt behov av för ett godtagbart ändamål. Behovet ska därvid bedömas utifrån lagstiftningens krav och inte efter den enskildes uppfattning. Vidare framstår enligt lagstiftarens uppfattning behovet av att inneha skjutvapen till prydnad eller minne som mindre framträdande jämfört med de flesta andra ändamål för vilka tillstånd kan beviljas, exempelvis jakt eller målskytte (se prop. 1999/2000:27 s. 30 f.).

Vidare uttalas följande. Syftet med förslagen i propositionen är att ytterligare motverka att skjutvapen kommer till användning vid våldsbrott eller på annat sätt missbrukas. Med illegala vapen avses dels vapen som stulits från dess legale innehavare eller på annat sätt kommit i besittning av någon som inte har rätt att inneha vapnet i fråga, dels vapen för vilka tillstånd helt saknas. Det hot som illegalt innehav av skjutvapen utgör ska beaktas i större utsträckning i lagstiftningen och i den polisiära verksamheten samtidigt som rimlig hänsyn tas till intresset av att seriös verksamhet som innefattar användning av skjutvapen ska kunna utövas även i framtiden (prop. 1999/2000:27 s. 1, 27 och 31).

I 14 kap. Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen, FAP 551-3 (RPSFS 2009:13), anges att tillstånd till innehav av s.k. svarta vapen inte bör meddelas för minnes- eller prydnadsändamål.

Förvaltningsrättens bedömning

Minnesvapen

Tillstånd att inneha skjutvapen får meddelas endast om den enskilde behöver vapnet för ett godtagbart ändamål och endast om det skäligen kan

antas att vapnet inte kommer att missbrukas. Därvid gäller att behovet av att inneha skjutvapen till prydnad eller minne är mindre viktigt än de flesta andra ändamål för vilka tillstånd kan beviljas.

Av utredningen i målet framgår att det saknas tillstånd för aktuellt vapen, som ingår i dödsboet efter Per Nilssons far, och vapnet är härmed att anses som ett illegalt vapen. Per Nilsson har i ansökan anført att vapnet tillhörde hans farfar och är av värde för honom som minne. Såvitt framkommit i målet har Per Nilsson och hans far varit av uppfattningen att vapnet inte krävde licens.

Förvaltningsrätten konstaterar att det i de allmänna råden till Rikspolisstyrelsens föreskrifter anges att tillstånd till innehav av s.k. svarta vapen inte bör meddelas för minnes- eller prydnadsföremål. Allmänna råd är visserligen inte bindande, men kan användas som vägledning vid bedömningen av om tillstånd ska ges för en viss vapentyp. Kammarrätten i Göteborg har den 7 april 2021 i mål nr 1838-20 uttalat att tillstånd för illegala vapen endast för minnesändamål inte kan anses som särskilt framträdande (jfr även Kammarrätten i Göteborgs avgörande den 6 mars 2020 i mål nr 6482-19).

Mot bakgrund av dels Rikspolisstyrelsens allmänna råd och den i förarbetena föreskrivna restriktiva tillämpningen avseende tillstånd att inneha skjutvapen för minnesändamål, anser förvaltningsrätten att det inte finns skäl att bevilja Per Nilsson tillstånd att inneha det aktuella vapnet. Att vapnet gjorts obrukbart utgör inte skäl för en annan bedömning. Överklagandet ska därför avslås i denna del.

Salongsgevär

Förvaltningsrätten konstaterar att behov av vapen klassificerade som salongsgevär enligt 2 kap. 5 § vapenförordningen endast finns för ändamålet avlivning av fällfångade djur. Frågan i denna del är härmed om Per Nilsson har ett behov av ansökt salongsgevär för detta ändamål.

Per Nilsson har anfört att han tagit över verksamheten från sin far efter hans bortgång. Per Nilsson har tidigare inte själv bedrivit jakten, men har för avsikt att använda fällor för infångande av vilt för att sedermera avliva djuren i fällorna. Han har inväntat svar på licensansökan innan han återupptagit jakt på fällfångade djur på mark som han ärvt av sin far. Polismyndigheten har avslagit ansökan med motiveringen att han inte bedriver fångstverksamhet samt att avlivning av fällfångade djur får ske med ett vanligt klass 4-gevär för jakt och är därför inte avhängigt just ett salongsgevär.

Av de allmänna råden till Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen (RPSFS 2009:13 FAP 551-3, s. 15) framgår att den som med fälla avsedd för levandefångst bedriver fångstverksamhet i viss omfattning och som inte innehar ett lämpligt skjutvapen för avlivning bör kunna ges tillstånd att inneha ett salongsgevär för detta ändamål.

Enligt förvaltningsrättens bedömning har i målet inte framkommit annat än att det av Per Nilsson ansökta salongsgeväret är lämpat för angivet ändamål och ändamålet måste anses godtagbart. Omständigheten att han i någon större utsträckning ännu inte påbörjat jakt med fälla föranleder inte någon annan bedömning (jfr Kammarrätten i Sundsvalls avgöranden i mål nr 730-15 och 180-17). Polismyndigheten har härmed inte haft fog för sitt beslut att avslå Per Nilssons ansökan om tillstånd till innehav av salongsgevär. Per Nilsson ska härmed beviljas det sökta tillståndet.

Handlingarna i målet ska därmed i denna del lämnas över till
Polismyndigheten för vidare handläggning.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (FR-03)

Sofia Donner
tf. rådman

Nämndemännen Richard Appelbom, Kristina Nyberg och Anders Rydell har
deltagit i avgörandet.

Målet har beretts av föredragande juristen Anna Ljung.

Polisen

BESLUT

Sida 1 (2)

Datum
2021-03-01

Saknr
551

Diariernr (åberopas)
A666.382/2020

Er referens:

Rättsavdelningen
Rätts Mitt RA
Andreas Hagström
Handläggare

Aktbilaga 2.....
2021-04-01
Målnr 2130-21
FÖRVALTNINGSRÄTTEN I UPPSALA

Per Nilsson Tuorda
LÅBY VADBACKA 30
755 92 UPPSALA

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I UPPSALA
Enhet 2

INKOM: 2021-04-01
MÅLNR: 2130-21
AKTBIL: 2

Beslut att avslå ansökan om tillstånd att inneha skjutvapen

Beslut

Polismyndigheten beslutar att avslå din ansökan om vapeninnehav gällande salongsgevär och minnesvapen.

Bakgrund

Du har den 23 november 2020 ansökt om tillstånd att inneha skjutvapen för ändamålen minne och avlivning av fällfångst.

Polismyndigheten har begärt och fått in pluggningsintyg samt ett utförligt svar angående fängsverksamheten.

Den 8 februari 2021 skickade Polismyndigheten en skrivelse till dig i vilken vi förklarade vår avsikt att avslå din ansökan.

Den 11 februari 2021 inkom du med ett yttrande. Där anfördes att du för närvarande inte bedriver eller har bedrivit fällfångst och att licens på vapnet i fråga är en förutsättning för att kunna avliva fällfångat vilt.

Angående minnesvapnet framhåller du bland annat att du uppfyller de formella kraven för att beviljas en minneslicens på vapnet och att du inte haft anledning att tro att vapnet varit licensbelagt eftersom din far alltid trott detta.

Rättslig reglering

Det framgår av 2 kap. 4 § vapenlag (1996:67) att en enskild person får meddelas tillstånd att inneha ett skjutvapen endast om den enskilde behöver vapnet för ett godtagbart ändamål.

Det framgår av 2 kap. 5 § 2 vapenförordning (1996:70) att behov av vapen klassificerade som salongsgevär endast finns för ändamålet avlivning av fällfångade djur.

Polismyndighetens bedömning

Angående salongsgeväret

Det framgår av de allmänna råden i 4 kap. Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen (RPSFS 2009:13) att ett behov att inneha salongsgevär anses föreligga endast för avlivning av fällfångade djur. Den som med fälla avsedd för levandefångst bedriver fångstverksamhet i viss omfattning och som inte har ett lämpligt skjutvapen för avlivning bör

Polismyndigheten

2021-03-01

kunna ges tillstånd att inneha ett salongsgevär för detta ändamål.

Frågan om beviljande av salongsgevär för avlivning av fällfångst där sökanden inte bedriver fångstverksamhet, har prövats av Förvaltningsrätten i Falun¹ där sökanden fick avslag på sin ansökan.

Avlivning av fällfångade djur får ske med ett vanligt klass 4-gevär för jakt och är därför inte avhängig av just ett salongsgevär. Eftersom du inte bedriver fångstverksamhet i den omfattning som krävs anses behov inte föreligga. Polismyndigheten beslutar därför att avslå din ansökan om tillstånd att inneha skjutvapen för ändamålet avlivning av fällfångst.

Angående minnesvapnet

Det framgår av de allmänna råden i 14 kap. (RPSFS 2009:13) att tillstånd till innehav av s.k. svarta vapen inte bör meddelas för minnes- eller prydnadsändamål. Undantaget gäller om en arvtagare ämnar använda vapnet för bruksändamål så som jakt eller målskjutning. Denna uppfattning har stöd i SOU 1998:44 s.147 där man talar om anförvanter som vill få tillstånd att inneha skjutvapen som den avlidne innehåft utan tillstånd, d.v.s. illegalt.

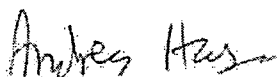
Den grundläggande regeln för att en sökande ska beviljas tillstånd att inneha skjutvapen är att överlåtaren av vapnet har tillstånd att inneha vapnet. Frågan om tillstånd för illegala vapen för minne har prövats av Kammarrätten i Sundsvall² där kammarrätten biföll Polismyndighetens överklagan av en dom i Länsrätten i Jämtland.

Polismyndigheten har tagit de ömmande omständigheterna i beaktande. Eftersom överlåtaren saknat tillstånd att inneha vapnet och ändamålet inte är nämnt i undantaget i de allmänna råden i RPSFS 2009:13 beslutar Polismyndigheten att avslå din ansökan gällande innehav av vapen för minne.

¹Förvaltningsrätten i Falun, mål nr 2944-16 meddelad 2016-12-16

²Kammarrätten i Sundsvall, mål nr 2958-09 meddelad 2010-07-06

Polismyndigheten

Andreas Hagström
Handläggare

Bilagor
Besvärshänvisning

Hur man överklagar

FR-03

Vill du att beslutet ska ändras i någon del kan du överklaga. Här får du veta hur det går till.

Överklaga skriftligt inom 3 veckor

Tiden räknas oftast från den dag som du fick del av det skriftliga beslutet. I vissa fall räknas tiden i stället från beslutets datum. Det gäller om beslutet avkunnades vid en muntlig förhandling, eller om rätten vid förhandlingen gav besked om datum för beslutet.

För en part som företräder det allmänna (till exempel myndigheter) räknas tiden alltid från den dag domstolen meddelade beslutet.

Observera att överklagandet måste ha kommit in till domstolen när tiden går ut.

Vilken dag går tiden ut?

Sista dagen för överklagande är samma veckodag som tiden börjar räknas. Om du exempelvis fick del av beslutet måndagen den 2 mars går tiden ut måndagen den 23 mars.

Om sista dagen infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommarafon, julafton eller nyårsafon, räcker det att överklagandet kommer in nästa vardag.

Så här gör du

1. Skriv förvaltningsrättens namn och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att beslutet ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att kammarrätten ska

ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).

3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis. Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet.
4. Lämna namn och personnummer eller organisationsnummer.

Lämna aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer.

Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.
5. Skicka eller lämna in överklagandet till förvaltningsrätten. Du hittar adressen i beslutet.

Vad händer sedan?

Förvaltningsrätten kontrollerar att överklagandet kommit in i rätt tid. Har det kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att beslutet gäller.

Om överklagandet kommit in i tid, skickar förvaltningsrätten överklagandet och alla handlingar i målet vidare till kammarrätten.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning kan även kammarrätten skicka brev på detta sätt.

Prövningstillstånd i kammarrätten

När överklagandet kommer in till kammarrätten tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning.

Kammarrätten ger prövningstillstånd i fyra olika fall.

- Domstolen bedömer att det finns anledning att tvivla på att förvaltningsrätten dömt rätt.
- Domstolen anser att det inte går att bedöma om förvaltningsrätten dömt rätt utan att ta upp målet.
- Domstolen behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rätts-tillämpningen.
- Domstolen bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Om du *inte* får prövningstillstånd gäller det överklagade beslutet. Därför är det viktigt att i överklagandet ta med allt du vill föra fram.

Vill du veta mer?

Ta kontakt med förvaltningsrätten om du har frågor. Adress och telefonnummer hittar du på första sidan i beslutet.

Mer information finns på www.domstol.se.